

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Ḳodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Be-reshit

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 596 [1836 oder 1837]

ה תישארב

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8807

בראשית ה

תרגום אשכנזי סו

ה (א) ריעועם איזט דאז גע-
שלעכטסרעגיסטער דער
נאכקאממען פאן אדם: דא
גאטט אדם ערשוק, מאכטע
ער איהן אין דער עהנליכקייט
גאטטעס. (ב) מאננסען אונד
ווייבסען האט ער זיא ערשאַע-
פען, ועגנעטע זיא, אונד נאָנע-
טע איהרען נאמען אדם
(מענט), דא זיא געשאַעען
וואורדען. (ג) אלס אדם הונד-
דערט אונד דרייסיג יאהרע
לעכטע, צייגטע ער אין זיינער
עהנליכקייט זיין עבענבילד,
אונד נאָננטע איהן שח. (ד) נאָכ-
דעם ער שח געצייגט, לעכט-
טע אדם נאך אַכט הונדערט
יאהר

יהוה: ס ה (א) זה ספר
תולדת אדם ביום ברא אלהים
אדם בדמות אלהים עשה אתו:
(ב) זכר ונקבה בראם ויברך אתם
ויקרא את שמם אדם ביום
הבראם: (ג) ויהי אדם שלשים
ומאת שנה ויולד בדמותו
כצלמו ויקרא את שמו שת:
(ד) ויהיו ימי אדם אחרי הולדתו
את שנת שמנה מאת שנה
ויולד

תרגום אונקלוס

ר ש י

ה (א) זה ספר תולדות אדם. זו היא
ספירת תולדות אדם ומדרשי
אגדה יש רבים: ביום ברא וגו'. מגיד
שנים שנברא הוליד: (ג) שלשים ומאת
שנה. עד כאן פירש מן האזה:

ה (א) דין ספר תולדת אדם ביוםא דברא
יי אדם בדמות אלהים עבד יתיה:
(ב) דבר ונקבא בראנון וברך יתהון וקרא
ית שומהון אדם ביוםא דאתבריאו: (ג) וחיא
אדם מאה ותלתין שנין ואוליד בדמותיה
דדמיליה וקרא ית שמיה שת: (ד) והיו ימי אדם בחר דאוליד ית שת תמני מאה
שנין

ב א ו ר

אדם לקרא שמות בני אדם והגלולי והעלזים בשם ה', ונתב עוד שיתכן להיות מלשון חלול
(וכן פי' רש"י ז"ל), והכוונה כי בימי אנוש טעו אחרי ע"ז והקריאה בשם ה' אז הוטלה:
ה (א) זה ספר תולדת אדם, ספירת התולדה הנאה מן אדם, והם הנשים אשר זכיר:
ביום ברא אלהים אדם, נמשך לפניו כי התחיל מאדם עלמו, זכיר בו שהשם בראו
מאין ועשה אותו בדמותו: (ב) זכר ונקבה וגו', הזכיר כי כאשר ברא את האדם מאין ועשהו
בדמותו בן ברא ועשה את האשה: ויברך אתם, שנתן בהם נח התולדה להתנרך לעד בנשים
ובנות רבים מאוד, והכוונה לומר כי התולדות מברכת אלהים כי אדם ואשתו לא נולדו אבל
נבראו מאין ונתברכו לעשות בן: ויקרא את שמם אדם, מפני ששם אדם כלל לכל המין
האנושי הזכיר כי האלהים קרא הווג הראשון בשם הזה מפני שכלם בהם נח: (ג) ויולד בדמותו
כצלמו, ידוע כי כל הנוולדי מן הקיים יהיו בדמות המולידים ובללמס, אבל בעבור שנתעלה
האדם בדעותו וללמו שנאמר בו בדמות אלהים עשה אותו, פירש כאן שאף תולדותיו היו כן
באיתו הדמות המעולה, ולא אמר זה בקין והבל שלא רצה להאריך בהם, אבל פי' כן בשם
שהעולם הושגת ממנו או מפני שהאדם נברא בתכלית שלימות היצירה נאמר בשם כי ה'

תרגום אשכנזי

כראשית ה

יאהרע, אונד צייגטע זאהנע
אונד טעכטער. (ה) אלס דיא
לעבענס יאהרע אדם'ס ניין
הונדערט אונד דרייסיג ווארען,
שטארב ער. (ו) שח לעכטע
הונדערט אונד פינף יאהרע,
אונד צייגטע אנוש. (ז) נאכ-
דעם שח דען אנוש געצייגט,
לעב:

וַיֹּלֶד בְּנִים וּבָנוֹת: (ה) וַיְהִי
כָּל־יְמֵי אָדָם אֲשֶׁר־הָיוּ הַשָּׁע
מֵאוֹת שָׁנָה וְשִׁלְשִׁים שָׁנָה
וַיָּמָת: (ו) וַיְהִי־
שֵׁשׁ חֲמִשׁ שָׁנִים וּמֵאֵת שָׁנָה וַיֹּלֶד
אֶת־אֲנוּשׁ: (ז) וַיְהִי־שֵׁשׁ אַחֲרֵי

הולידו

תרגום אונקלוס

שָׁנִין וְאוֹלִיד בְּנִין וּבָנוֹן: (ה) וְהָיוּ כָּל יְמֵי אָדָם דְּחָיָא הַשָּׁע מֵאָה וְחֲלָחִין שָׁנִין וּמֵיָת:
(ו) וְחָיָא שֵׁשׁ מֵאָה וְחֲמִשׁ שָׁנִין וְאוֹלִיד יָת אֲנוּשׁ: (ז) וְחָיָא שֵׁשׁ בְּחַר דְּאוֹלִיד

יח

ב א ו ר

כמוהו נכח וביזוי: (ח) ויהיו כל ימי אדם אשר חי וגו', אינו מאמר בפני עצמו כי אין
לורך להודעה הזאת והדבר מבוחר מהקודם, רק הוא נמשך לתיבת וימת. והכל מאמר אחד
כאלו אמר ובאשר היו ר"ל בשלמו כל ימי אדם אשר חי השע מאות ושלישים שנה או מת, ויש
ווי"ן רבי בתורה המשמשי את השמוש הזה לחבר בין שני משפטים שניניהם קשר בזמן או
במקום או בסנה, כמו ואשר לא שם לנו אל דבר ה' ויעזב את עבדיו ואת מקוהו נשדה (שמות
ט' כ"א), ר"ל עזב. והנך רואה שהאריכו בני האדם ימים רבים בעת ההיא עד הדורות
אחרי המבול, והסנה בזה כתב הרמב"ן ז"ל, כי אדם הראשון מעשה ידיו של הק"נה נעשה
בתכלית השלימות בנוי נכח בקומה וגם אחרי שנקנס עליו שיהי' בן מות היל' בעבנו למיית
זמן רב, ובאשר בא המבול על הארץ נתקלקל עליהם האויר והלכו ימותם הלך וחסור, כי
עד המבול הי' ימיהם באורך ההוא, ויש מהם שחיו יותר מאדם, ושם שגולד קודם המבול חיו
שש מאות הועיל לו הסוזק שגולד בו והזיק לו האויר שנתקלקלו בניו הנולדים אחר המבול
ונתקלרו ימותם ושנו למאות ארבע, ותרצה שהי' זה בהם עד דור הפלגה, ובאשר משל
עליהם שני האוירים בהפלגה נתקלרו ימיהם, כי פלג אשר נימיו נפלגה הארץ שב לחי
ימיהם למאתים שנה, ונראה כי נדורות אברהם יצחק ויעקב היו ימי האדם שנעים ושמונים
שנה, באשר הזכיר משה בתפלתו, אבל הכדיקים בדורותם יראת ה' חוסיק בהם ימים, כי
פרעה תמה על יעקב, והוא הפליגו בימי אבותיו כמה שאמר ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי
(בראשית מ"ז ט') עכ"ל, והנה בהשגחת האל ית' על המין האנושי נתן חיי אבותם לדורות
ההם כדי שנתקירותיהם ובנסיונם יבואו ויביאו הדורות הנאים אחריהם לשלמות החכמה,
ולא תהי' החכמה שהמלי' הבורא ית' באדם על זה לבטלה אם חיו בשעור חיותו היום הזה
כי הי' משיגם המות קודם התבוננס בעבד הנמלאות שילקחו התחלותיהם מן החוש בזמן ארוך
מאוד, וכזה יכלו ג"כ להמניא כל המלאכות שנתחדשו בעולם ללרבי האדם, (ממהר"י אברבנאל),
ובנ"ר אמרו שהרבו ימי' בלא לער ובלא יסורין כדי לעמוד על התקופות ועל השבונות:
ויתהלך

ה מ ע ר

ה (ח) ויהיו, הרב המבחר אמר שאין זה מאמר בפני עצמו וכו' עיין בדבריו, ולדעתי כך
היא דרכה של תורה במספרים לפרש סך הכולל אשר הפרטים אם גם נוכל למכוא
השננו מהפרט, כמו מספר הקרבנות הכסות והסוזקות שהביאו בנישאים (במדבר ז'), וכן
במספר מלקות שני מדין (שם ל"א).

בראשית ה

תרגום אשכנזי סז

לעכטער נאך אַכט הונדערט
 אונד זיבען יאהרע, אונד צייג-
 טע זאהנע אונד טעכטער,
 (ח) אַלס אַללע לעבענסיאה-
 רע שח'ס ניין הונדערט אונד
 צוועלף וואַרען, שטאַרב ער.
 (ט) אנוש לעכטע ניינציג יאה-
 רע, אונד צייגטע קינן. (י) נאַכ-
 דעם ער קינן געצייגט האַט-
 טע, לעכטע אנוש נאך אַכט
 הונדערט אונד פינפֿצעהן יאה-
 רע, אונד צייגטע זאהנע אונד
 טעכטער. (יא) אַלס אַללע לע-
 בענסיאַהרע אנוש'ס ניין הונ-
 דערט אונד פינף וואַרען,
 שטאַרב ער. (יב) קינן לעכטע
 זיבענציג יאהרע, אונד צייג-
 טע מהללאל. (יג) נאַכדעם ער
 דען מהללאל געצייגט, לעב-
 טע קינן נאך אַכט הונדערט
 אונד פייערציג יאהרע, אונד
 צייגטע זאהנע אונד טעכטער.
 (יד) אַלס אַללע לעבענסיאַה-
 רע קינן'ס ניין הונדערט אונד
 צעהן וואַרען, שטאַרב ער.
 (טו) מהללאל לעכטע פינף

אונד

שנה וימת: ס (טו) ויהי מהללאל חמש שנים ושנים

שנה

הולידו את-אנוש שבע שנים
 ושמנה מאות שנה ויולד בנים
 ובנות: (ח) ויהיו כל-ימי-שנת
 שתיים עשרה שנה ותשע מאות
 שנה וימת: ס (ט) ויהי
 אנוש תשעים שנה ויולד את-
 קינן: (י) ויהי אנוש אחרי הולידו
 את-קינן חמש עשרה שנה
 ושמנה מאות שנה ויולד בנים
 ובנות: (יא) ויהיו כל-ימי אנוש
 חמש שנים ותשע מאות שנה
 וימת: ס (יב) ויהי
 קינן שבעים שנה ויולד את-
 מהללאל: (יג) ויהי קינן אחרי
 הולידו את-מהללאל ארבעים
 שנה ושמנה מאות שנה ויולד
 בנים ובנות: (יד) ויהיו כל-ימי
 קינן עשר שנים ותשע מאות
 שנה וימת: ס (טו) ויהי מהללאל

תרגום אונקלוס

יח אנוש תמני מאה ושבע שנין ואוליד בנין ובנות: (ח) והיו כל יומי שנת
 תשע מאה ותרתא עשרי שנין ומית: (ט) וחיא אנוש תשעין שנין ואוליד ית
 קינן: (י) וחיא אנוש בחר דאוליד ית קינן תמני מאה וחמש עשרי שנין ואוליד
 בנין ובנות: (יא) והיו כל יומי אנוש תשע מאה וחמש שנין ומית: (יב) וחיא קינן
 שבעין שנין ואוליד ית מהללאל: (יג) וחיא קינן בחר דאוליד ית מהללאל
 תמני מאה וארבעין שנין ואוליד בנין ובנות: (יד) והיו כל יומי קינן תשע מאה
 ועשרא שנין ומית: (טו) וחיא מהללאל שתין וחמש שנין ואוליד ית יקד:

חרגום אשכנזי

אונד זעכציג יאהרע, אונד צייגטע ירד. (טז) נאָדעם ער דען ירד געצייגט, לעכטע מהללאל נאָך אַכט הונדערט אונד דרייסיג יאהרע, אונד צייגטע זאהנע אונד טעכטער. (יז) אַלס אללע לעבענסיאַהרע מהללאל'ס אַכט הונדערט פֿינף אונד ניינציג וואַרען, שטאַרב ער. (יח) ירד לעבט טע הונדערט אונד צוויי אונד זעכציג יאהרע, אונד צייגטע חנוך. (יט) נאָדעם ער דען חנוך געצייגט, לעכטע ירד נאָך אַכט הונדערט יאהרע, אונד צייגטע זאהנע אונד טעכטער. (כ) אַלס אללע לעבענס-יאהרע ירד'ס ניין הונדערט צוויי אונד זעכציג וואַרען, שטאַרב ער. (כא) חנוך לעבט טע אונד זעכציג יאהרע, אונד צייגטע מתושלח. (כב) נאָדעם ער דען מתושלח געצייגט, וואַנדעלטע חנוך פֿאַר גאַט; דריי אונד זעכציג

כראשית ה

שנה ויולד את-ירד: (טז) ויחי מהללאל אחרי הולידו את-ירד וששים שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (יז) ויהיו כל-ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמונה מאות שנה וימת: (יח) ויחי-ירד שתים וששים שנה ומאת שנה ויולד את-חנוך: (יט) ויחי-ירד אחרי הולידו את-חנוך שמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (כ) ויהיו כד-ימי-ירד שתים וששים שנה ותשע מאות שנה וימת: (כא) ויחי חנוך חמש וששים שנה ויולד את-מתושלח: (כב) ויראהלך חנוך את-את-האלהים אחרי הולידו את-

מתושלח

חרגום אונקלוס

(טז) וחי מהללאל בחר דאוליד ית ירד תמני מאה וחלחין שנין ואוליד בנין ובנין: (יז) והיו כל יומי מהללאל תמני מאה ותשעין וחמש שנין ומית: (יח) וחי ירד מאה ושתין וחרחין שנין ואוליד ית חנוך: (יט) וחי ירד בחר דאוליד ית חנוך תמני מאה שנין ואוליד בנין ובנין: (כ) והיו כל יומי ירד תשע מאה ושתין וחרחין שנין ומית: (כא) וחי חנוך שתין וחמש שנין ואוליד ית מתושלח: (כב) והליך חנוך בדחלתא דיי בחר דאוליד ית מתושלח

חלח

באור

(כב) ויראהלך חנוך את-האלהים, שם כל משקו נאכנת השם והמעסק בנחיות לכיו ומעשה

כראשית ה

מתושלח שלש מאות שנה ויולד
בנים ובנות: (כג) ויהי כל ימי
חנוך חמש וששים שנה ושלוש
מאות שנה: (כד) ויתהלך חנוך
את האלהים ואיננו כִּי לקח אתו
אלהים: ם שביעי (כה) ויהי
מתושלח שבע ושמונים שנה
ומאת שנה ויולד את למך:
(כו) ויהי מתושלח אחרי הולדו
את למך שתים ושמונים שנה
ושבע מאות שנה ויולד בנים
ובנות: (כז) ויהיו כל ימי מתושלח
תשע וששים שנה ותשע מאות
שנה וימת: ם (כח) ויהי
למך שתים ושמונים שנה ומאת

חרגום אשכנזי סח
יאהרע אונד צייגטע זאהנע
אונד טעכטער. (כג) אללע לע-
בענס יאהרע דעם חנוך ווארען
דרייא הונדערט אונד פינף
אונד זעכציג. (כד) דא חנוך
פאר גאטט וואנדעלטע, זא
וואר ער ניכט מעהר היער,
דען גאטט האטטע איהן צוויך
גענאממען. (כה) מתושלח
לעכטע זיעבען אונד אכטעציג
יאהרע, אונד צייגטע למך.
(כו) נאכדעם ער דען למך גע-
צייגט, לעכטע מהושלח נאך
זיעבען הונדערט צווייא אינד
אכטעציג יאהרע, אונד צייגטע
זאהנע אונד טעכטער. (כז) אלס
מתושלח'ס לעבענס יאהרע
ווארען ניין הונדערט ניין אינד
זעכציג, שטארב ער. (כח) למך
לעכטע הונדערט צווייא אונד
אכטעציג יאהרע, אונד צייגטע

שנה איי

חרגום אונקלוס

ר ש י

הלת מאה שנין ואוליד בנין ובנות:
(כג) ויהוה כל ימי חנוך הלת מאה
ושתיין וחמש שנין: (כד) ויהלך חנוך
בדחלתא דני וליתיה ארי לא אפית יתיה
י: (כה) ויהיא מתושלח מאה ותמניין ושבע שנין ואוליד ית למך: (כו) ויהיא מתושלח
בחר דאוליד ית למך שבע מאה ותמניין ושתיין שנין ואוליד בנין ובנות: (כז) ויהו
כל יומי מתושלח תשע מאה ושתיין ותשע שנין ומית: (כח) ויהיא למך מאה ותמניין

והרחין

ב א ו ר

ידיו, והכיר את בוראו משהגיע לס"ה שנים, כטעם אשר המהלכו אצתי לפניו (בראשית מ"ח
ט"ו), וכן את האלהים המהלך נח (שם ו' ט'): (כד) כי לקח אתו אלהי, ענין גוועט
הלדיק

שנה ויולד בן: (כט) ויקרא את שמו
 נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו
 ומעצבון ידיו מן האדמה אשר
 אררה יהוה: (ל) ויחיל למד אחרי
 הולדו את נח המוש ותשעים
 שנה והמש מאת שנה ויולד בנים
 ובנות: (לא) ויהי כל ימי למד
 שבע ושבעים שנה ושבע מאות

איינען זאָהן (כט) דיזען נאַנטע
 ער נח, נעהמליך: דיעזער
 ווירד אונז טרעסטען בייא אינע
 זערעם טהן אונד בייא דער
 מיהזעלינגקייט אונזער האַנד
 ארכייט אויף דעם ערדרייכע,
 דאָז דער עוויגע פֿערפֿלוכט
 האַט. (ל) נאַכדעם ער נח גע-
 צייגט, לעכטע למך נאָך פֿינף
 הונדערט פֿינף אונד ניינציג
 יאהרע, אונד צייגטע זאָהנע
 אונד טעכטער. (לא) אַלס אַל-
 לע לעכענסיאהרע למך'ס וואַ-
 רען זיעכען הונדערט אונד זיע-

בען

שנה

תרגום אונקלוס

רשי

וחרתין שנין ואוליד בר: (כט) ויקרא ית
 שמייה נח למימר דין ינחמינגא מעובדנא
 ומלאות ידנא מן אדמחא די למייה יי:
 (ל) ויחיל למך בחר דאוליד ית נח המוש
 מאה ותשעין וחמש שנין ואוליד בגין ובגין:
 (לא) והיה כל יומי למך שבע מאה ושבעין
 ושבע

(כח) ויולד בן. שממו נבנה העולם:
 (כט) זה ינחמני. ינח ממנו את עלבון ידינו
 עד שלא בא נח לא היה להם כלי מחישה
 והוא הכין להם והיתה הארץ מוליחה
 קוליס ודדריס בשזרעים קטיס מקללתו
 של אדם הראשון ונימי נח נחה וזהו ינחמנו
 ואם לא חפרשהו כך אין טעם הלשון ווסל
 על השם ואתה לריך לקרות שמו מנחם:
 בן

באר

הלדיק, מטעם ואחר כבוד תקחני (תהלי' ע"ג כ"ד): (כט) זח, הונח על הדבר הנרמו אליו
 באלנע, זהו הקרוב במקום, ופעמים שיאמר גם על הרחוק, (ואולם הלזה לא יאמר כי חס
 על הרחוק הנרמו אליו, עיין בראשית ל"ז י"ט), והישאל על הדבר הנרמו אלע במחשבה או
 בדבור הקודם, זה הדבר אשר דברנו אליך (שמות י"ד י"ב), או כשיודע ע"י הרמזה הנבואות
 זה אלי ואנוהו (שם ט"ו ב'), ואמרו חז"ל מלמד שהיו מורין באלנע וכו', ועל הכלתי נרמו
 אליו במאמר הסמוך יאמר ההוא: ינחמנו ממעשנו, יחנן שידע בנבואה כי על יד זה הנולד
 תחי' האדמה וכן הי' כי על ידו נתקיים העולם, גם הוא הי' איש האדמה כי בן כחנן, והגם
 ינחמנו שרשו נחם ולא נוח אך הוא קרוב לעניינו כי הנחמה היא מנוחה מן העלבון, ודרך
 העבר' בשמות לשמור הטעמי' ולא המלות, כמו ירבעל שנקרא לפעמים ירבעת שהטעם אחד
 לפי שהבעל יכונה גם בשם נוסח: ומעצבון ידינו, עניינו העמל והיגיעה, וכחכ רש"י ז"ל
 שח הכין להם כלי מחרישה ועל זה אמרו זה ינח ממנו את עלבון ידינו, וזה לשון ינחמנו,
 ולדעתו א"כ שמרו בזה השם גם המלות כראוי:

החל

המעמר

(צט) זה ינחמנו, דברי רש"י ז"ל כנר בארמי באר היטב נספרי שסתי ישנים ערך לשון
 נוסל קחנו משם.

בראשית ה ו

שָׁנָה וַיָּמָת: ס (לג) וַיְהִי־נָח
בְּיָהֱמֶשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיֻּלְד נֹחַ
אֶת־שֵׁם אֶת־דָּם וְאֶת־יִפְתָּ:
ו (א) וַיְהִי כִי־הִחֵל הָאָדָם לָרֵב
עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה וּבָנֹת יָלְדוּ
לָהֶם

תרגום אשכנזי ס

בען אונד זעבענציג, שטארב
ער. (לג) נח וואר פֿינף הונד
דערט יאהרע אלט, אונד צייג
טע שם, חם אונד יפת.
ו (א) אלס נודאן מענשליכע
געשלעכט אנפֿינג, זיך
צו פֿערמעהרען אויף ערדען,
אונד איהנען מעכטער געבן
רען

תרגום אונקלוס

רש"י

(לג) בן חמש מאות שנה. א"ר יודן מה טעם
כל הדורו' הולידו לק' שנה וזה לחמש מאות
אמר הקב"ה אם רשע' הם יאכדו במי' ורע
ללדיק' זה ואם לדיקים הם אעריח עליו
לעשות תיבות פרצה כנש את מעיינו ולא
הוליד עד חמש מאות שנה כדי שלא יבא
יפת הגדול שבנניו ראוי לעונשין לפני
המבול דכתיב (ישעיה ס"ה) כי הגער בן
מאה ש"ה ימות ראוי לעונש לעתיד וכן לפני מתן תורה: את שם את חם ואת יפת. והלא יפת הגדול
הוא אלף בתל' אתה דורש את שהוא לדיק וניולד בשבוא מהול ואכפרהם ילא ממנו וכו'. כנ"ר:
בני

רשבע שנין ומית: (לג) ויהוה נח בר חמש
מאה שנין ואוליד נח ית שם ית חם ית יפת:
ו (א) ויהוה פד שריאו בני אנשא למסגני
על אפי ארעא ובנתא איתילידו להו:
וחו

ב א ו ר

(א) החל, לשון חלה, והוא מביין הפעיל מפעלי הכפל: לדב, מקור מבנין הקל מהכפולים:
וראו

ה מ ע ר

ו (א) וחי, בענין פרשה הסומה הזאת נכר כתב הרד"א ח"ל: נכר ידעת מה שכתוב במדרש
ושנוי בסרקי רבי אליעזר ואשולג בנמרא, בענין בני אלהים שהיו מלאכים, ואם בלבו
למלאכות הכחוש אין ספק שיתישב בו הדעה היטיב עכ"ל. והנה כל קורא בהנלי העמים הקדמוני'
(מיטהקאגוע) ובשירי היונים, בעיניו יראה כי גם להם היה הספור הזה למורשה, כי ירבו
לספר מהתחבולות שעש אלילים לבוא על בנות האדם ומהם נולדו הנצורים אנשי שם (הערקען)
ורבים מהם עלו למרום אל סגרת האלילים וכל זה נודע, (יבכר רמז לזה הרד"א כי אחרי
שדחה דעת חז"ל יען הוא יתנגד אל הדעת כי שכל נפרד יתאווה מאות נשר, אמר ח"ל: ודמו"ל
באמת יש להם סוד ואינם נמשמעוהם כמו שלקחום האומות ע"כ). אולם בעיני העמים ההמה
לא היתה זאת כלל למרפה ולדראון אם בחר אליל אשה מבנות האדם לשבב עמה ואדרבה היתה
זאת (ואף אם היתה בעולת בעל) לשם ולתהלה, ומלכי ארץ ונכבדים התפארו בזה לאמר כי
אמוהם הראשונות הרו לזנונים מאליל אחד, כי חשבו שבעבור זה גם עליהם יערה רוח ממרום
ואליל הזה הוא להם אל מושיע, והדברים ידועים, וכמה מן ההפסד יגיע מזה אל נקיות
המדות, אם הננידים יתאמרו כי ונתה אמהם? — אולם תורתנו הקדושה אשר תכלית שואה השוא
כל אנשי זמה, הנידה כי מאז בלבו בני אלהים אל בנות האדם השחית כל נשר את דרכו ומלאה
הארץ חמס עד כי מסה ה' את זכרם וישאר אך נח ובניו והם ילאו ממלכי קרוץ מחומר, ולא
היו בני עליון, ולזה אך שקר בפי המתהללים באלילים לאמר אבינו אתה.